

søgere, som er identificeret, om hvem man ved, hvem de er, er mig en gåde. Og det næste, der er uforståeligt for mig, er, hvorfor man skal gemme disse fingeraftryk i 5 år, også selv om den pågældende har fået asyl.

Indenrigsministeriet har lavet en dybtgående analyse af lovforslagets overholdelse af menneskerettighedskonventionen, men den har ikke været dybtgående nok. Lovforslaget er yderst problematisk i forhold til menneskerettighedskonventionen. Sagen er den, at når Udenrigsministeriet af alle ministerier skal bruge 4 sider på at forklare, at fængsling af åbenbart grundløs- asylansøgere, der forventes omfattet af hasteproceduren, ikke kan anses for at være i strid med den europæiske menneskerettighedskonvention, og når man så samtidig begynder at overveje, hvordan de retsregler, der faktisk nu står foran en vedtagelse, vil kunne forventes at blive administreret, så mener jeg, regeringen har et problem af en vis størrelse. Når et land som Danmark i forarbejdet til et lovforslag begynder at understrege, at verdensretsklæringen om menneskerettigheder samt konklusion nr. 44 fra UNHCR's eksekutivkomité kun indeholder henstillinger til staterne og ikke har folkeretlig bindende karakter, så tror jeg, at Danmark får ganske svært ved at holde fanen højt i de forskellige internationale fora, hvor vi ellers står som et af de lande, der er i front.

Jeg vil her citere Udenrigsministeriets afslutning i dets kommentarer til lovforslaget:

»... at det ikke klart kan statueres, at den foreslåede anvendelse af frihedsberøvelse vil være i strid med disse tekster.«

Oversat til almindelig dansk: Udenrigsministeriet mener, at Indenrigsministeriet er gået for vidt.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil godt komme med et par bemærkninger til de ændringsforslag, som er stillet af VKZ.

I forslag nr. 1 bliver 7-års-reglen fremlagt på ny, og den er vi jo blevet præsenteret for før. I korthed går den ud på, at man skal have midlertidigt ophold i 7 år, og så kan man sendes hjem. Men hvis man ser på den konkrete udformning, den har fået i det her forslag, er der reelt tale om en 10-års-regel. Der er tale om, at man i op til 10 år efter, at man er kommet til landet, kan sendes tilbage, hvis forholdene i hjemlandet har ændret sig. Det betyder 10 år i usikkerhed. Man kan jo f.eks. forestille sig en familie – jeg har nævnt eksemplet før, men jeg vil godt nævne det igen –

som kommer med et barn på 7 år, der begynder et forløb i dansk skole og går i dansk skole frem til og med 10. klasse. Når vedkommende så forlader den danske skole, bliver afskedsgaven, at man bliver udvist af landet, fordi tingene har ændret sig i hjemlandet.

Det er klart, at en sådan 10-års-regel selvfølgelig er en fantastisk skærpelse i forhold til det, der er tilfældet nu, og det er en skærpelse, som vi ikke kan være med til. På den anden side kan jeg godt forstå, at VKZ bliver ved med at fremlægge de her forslag, for hver gang, de fremlægger forslagene, kan man jo se, at det presser regeringen en lille smule. I det, der er fremlagt her fra regeringen, er der reelt indført en gennemsnitlig 5-års-regel – skal vi kalde det det? – forstået på den måde, at først er der tyve måneders sagsbehandling, og derefter er der så i tre år mulighed for at inddrage en opholdstilladelse, og det vil sige, at vi får et gennemsnit på fem år. Men her er der altså tale om et gennemsnit. For nogle, hvor sagsbehandlingen varer endnu længere, f.eks. fire år, bliver der altså tale om en 7-års-regel. Der bliver der tale om, at man i syv år lever i usikkerhed om, hvorvidt man kan sendes hjem.

Dertil kan man så sige, at VKZ om ikke andet så gennem deres gentagne ønske om at få denne regel indført ad bagvejen i hvert fald for de asylsøgere, som sidder længst i asylsystemet, har fået reglen indført. Det er vi selvfølgelig kedede af.

Det sidste, jeg vil sige, er om ombudsmandsagerne. Hr. Helge Adam Møller sagde, at det jo ikke var selve sagsbehandlingen, som Ombudsmanden havde kritiseret – og det er rigtigt. Jeg vil godt citere – ikke det, at Ombudsmanden finder forløbet yderst kritisabelt, det er jo blevet nævnt – en anden passage fra Ombudsmandens redegørelse:

»I en sag som den foreliggende bør en vurdering af denne karakter foretages af Ombudsmanden selv, hvis den efterfølgende kontrol, som det påhviler Ombudsmanden at udøve, skal have nogen mening. Ønsker nævnet at tilkendegive sine egne vurderinger, hvilket efter omstændighederne kan være hensigtsmæssigt både for nævnet og for min behandling, må det ske i form af en redegørelse, ikke ved delvis tilbageholdelse af materiale.«

Her har man måske en forklaring på, at det kan være vanskeligt for en ombudsmand at vurdere sagsindholdet. Det er jo vanskeligt at vurdere sagsindholdet i sager, hvor der har